

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0371 van 15 december 2015
in de zaak 1314/0375/A/8/0360

In zake: de vof **GBE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Peter FLAMEY en advocaat Gregory VERHELST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

Tussenkomende partij: de **LEIDEND AMBTENAAR van het Agentschap Wegen en Verkeer**,
met kantoor te 1000 Brussel, Koning Albert II laan, 20, bus 4

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 19 februari 2014, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 12 december 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herselt van 19 augustus 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het oprichten van een meersgezinswoning met 11 wooneenheden.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 2230 Herselt, Blaubergsesteenweg zn., en met als kadastrale omschrijving 2^e Afdeling, Sectie M, nr. 593F.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer, werd op 4 november 2015 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 24 november 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Ludo DE JAGER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lieve JOOSEN die loco advocaat Peter FLAMEY en advocaat Gregory VERHELST verschijnt voor de verzoekende partij en mevrouw Kathleen DUYM die verschijnt voor de tussenkomenende partij zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De leidend ambtenaar van het Agentschap Wegen en Verkeer verzoekt met een aangetekende brief van 28 april 2014 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 17 juli 2014 de tussenkomenende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 27 mei 2013 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herselt een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een meergezinswoning met elf woongelegenheden”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 28 juli 1978 vastgestelde gewestplan ‘Herentals-Mol’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het perceel is wel binnen de grenzen van het voorontwerp bijzonder plan van aanleg "Centrum Zuid" gelegen, meer bepaald in een zone voor openbare wegenis.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 31 mei 2013 tot en met 29 juni 2013, worden twee bezwaarschriften ingediend

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 27 juni 2013 een ongunstig advies uit omdat de bouw van het appartementsgebouw de aanleg van de verbindingsweg N19-N212 hypothekeert. Het tracé van deze verbindingsweg is luidens het advies goedgekeurd in de provinciale auditcommissie van 21 augustus 2003. De budgetten voor de realisatie zijn opgenomen op het indicatieve driejarenprogramma 2013-2015 op 2015.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herselt verleent op 22 juli 2013 een ongunstig advies, samengevat omdat de aanvraag niet aanvaardbaar is, gelet op het ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer.

De brandweer van de gemeente Herselt brengt op 30 juli 2013 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 6 augustus 2013 het volgende ongunstig advies:

"...

Het ingediende bouwaanvraagdossier is volledig en de procedure tot behandeling van deze aanvraag is correct verlopen. Ik sluit mij volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door het college van burgemeester en schepenen.

Over eenzelfde ontwerp werd reeds geoordeeld met mijn ongunstig advies van 7 oktober 2011 dat ik hierbij bevestig: "Zoals hierboven aangetoond wordt door dit ontwerp - dat te dominant overkomt t.o.v. de bestaande bebouwing, de goede plaatselijke ordening geschaad. Bovendien werd voor deze aanvraag door Wegen en Verkeer - district en Regie 114 Geel een bindend ongunstig advies uitgebracht. Ook de brandweer heeft het ontwerp ongunstig geadviseerd." Voor die aanvraag werd door het college van burgemeester en schepenen op 17 oktober 2011 een weigering van de stedenbouwkundige vergunning afgegeven.

Gelet op het bindend ongunstig advies van 27 juni 2013 van agentschap Wegen en Verkeer Geel (artikel 4.3.3. Vlaamse codex Ruimtelijke Ordening).

Bijgevolg wordt deze aanvraag voor het oprichten van een meergezinswoning met elf wooneenheden, zoals voorzien op de plannen van 13 februari 2013 van architect bvba MPA Aerts Jan, ongunstig geadviseerd.

..."

Verwijzend naar de ongunstige adviezen van het Agentschap Wegen en Verkeer van 27 juni 2013 en van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 6 augustus 2013 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herselt op 19 augustus 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 16 september 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 5 december 2013 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van het

bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer, district Geel, en wegens de dominante aanwezigheid van de voorgestelde constructie in het straatbeeld.

Na de hoorzitting van 9 december 2013 beslist de verwerende partij op 12 december 2013 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij, die zich uitdrukkelijk aansluit bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en dit tot haar eigen motivering maakt, motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

9. Beoordeling:

1. Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd plan van aanleg, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling. Het blijft de bevoegdheid van de overheid de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde gewestplan.

2. Volgens het vastgestelde gewestplan van Herentals-Mol (goedgekeurd bij KB van 28 juli 1978) situeert de aanvraag zich in woongebied.

(...)

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

3. De aanvraag is principieel in overeenstemming met de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater van 1 oktober 2004.

(...)

De voorwaarden in navolging van onder andere de gewestelijke stedenbouwkundige verordening betreffende toegankelijkheid van 5 juni 2009, zoals opgenomen in voormeld advies van het Centrum voor Toegankelijkheid van 15 juli 2013 met referentie 13.0873 dienen te worden nageleefd.

4. De aanvraag is niet in overeenstemming met de bepalingen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) en haar uitvoeringsbesluiten.

Agentschap Wegen en Verkeer, district Geel, bracht op 27 juni 2013 (ref. 114/B/BAV/2013/2020) een ongunstig advies uit met betrekking tot de inplanting langs de gewestweg N212, gezien de bouw van het appartementsgebouw de aanleg van de verbindingsweg N19-N212 hypothekeert. De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning om reden dat dit een bindend ongunstig advies is, conform artikel 7.5.9. van de VCRO.

In haar schrijven van 22 november 2013 bevestigt Wegen en Verkeer Antwerpen de legaliteit van haar advies:

- de beleidsintenties zijn niet achterhaald en zijn wel degelijk uitvoerbaar. Het vernietigingsarrest van de Raad van State betrof enkel een vormelijk aspect van de onteigening;*
- de GSA heeft onafhankelijk van AWV een probleem met de goede ruimtelijke ordening vastgesteld;*
- er is geen onteigeningsdreiging en geen schending van artikel 1, eerste protocol EVRM;*
- de rechtsgrond voor de onteigening kan worden teruggevonden in artikel 2, decreet 13 april 1988;*
- er is geen sprake van loutere beleidsintenties, maar van vergевorderde plannen van AWV.*

Daarnaast wordt het advies van AWV niet beperkt door de VCRO. Op basis van artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO mogen zelfs beleidsmatige gewenste ontwikkeling worden

meegenomen bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

(...)

7. De aanvraag dient getoetst op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en -criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal; het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het aangevraagde werd met inachtneming van al deze aspecten onderzocht.

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

Het betreft een nagenoeg rechthoekig hoekperceel op de kruising van de Blaubersesteenweg (een gewestweg) en het Veerlepad (een gemeenteweg).

Aan de Blaubersesteenweg heeft het een breedte van circa 33m, aan het Veerlepad circa 42m. Het is momenteel braakliggend.

Het perceel is gelegen op circa 250m van "Dorp", de hoofdstraat van Herselt en behoort nog tot de dorpskern.

De bebouwing in de omgeving is verscheiden, zowel naar functie als bebouwingswijze. Zo situeert zich verder langs het Veerlepad een postgebouw met gabariet gelijkvloerse bouwlaag onder plat dak.

Aan de overzijde van de Blaubersesteenweg situeert zich een wasserij met gabariet 2 bouwlagen onder plat dak.

De overige bebouwing wordt gevormd door woningen, zowel vrijstaand als gekoppeld.

Het links aanpalende perceel langs de Blaubersesteenweg vormt een kavel (verkavelingsvergunning van 1 september 2003), bestemd voor een vrijstaande eengezinswoning (maximum gabarit 2 bouwlagen onder schuin dak).

Voor het rechts aanpalende perceel langs Veerlepad werd op 28 september 2009 een voorwaardelijk stedenbouwkundig attest afgegeven voor het oprichten van een vrijstaande eengezinswoning.

Aan de overzijde van het Veerlepad situeert zich op de hoek een woning met wisselend gabariet (maximaal 2 bouwlagen en schuin dak).

Beschrijving aanvraag

De aanvraag voorziet in de oprichting van een meergezinswoning (11 wooneenheden met een ondergrondse parkeergarage), de voorgevel gericht naar de Blaubersesteenweg. Het wordt ingeplant op 12m uit de weg van het Veerlepad en op 17m uit de weg van de Blaubersesteenweg. Het gebouw is 24,24m breed en 17m diep bovengronds. De kelder heeft een diepte van 22m.

De kroonlijsthoogte bedraagt 5,95m, de maximale hoogte van de lessenaarsdaken bedraagt 10,95m. Tussen de hoogste punten van de lessenaarsdaken wordt het gebouw afgedekt met een plat dak. De dakbasis bedraagt 12m. De gevels worden uitgevoerd in gevelsteen, de daken in zink.

Functionele inpasbaarheid

Gelet op de ligging, aansluitend aan de dorpskern langs een gewestweg, is de oprichting van een meergezinswoning hier aanvaardbaar.

Mobiliteitsimpact

Gelet op de ligging, aansluitend aan de dorpskern langs een gewestweg, zou het bijcreëren van 11 wooneenheden geen onredelijke verhoging van de verkeersdruk veroorzaken.

In het bredere kader van de mobiliteit moet echter gewezen worden op het ongunstige advies van agentschap Wegen en Verkeer, district Geel, van 27 juni 2013. Zolang in die materie geen klaarheid geschapen is, komt het eigendom niet voor bebouwing in aanmerking.

Schaal

Door de massieve dakuitvoering, die in schril contrast staat met alle omliggende bebouwing bekommt men in principe 4 volwaardige bouwlagen (gelijkvloers en 1ste verdieping telkens 4 woongelegenheden, op de 2de verdieping één woongelegheden en de dagruimtes van 2 woongelegenheden, op de derde verdieping de bijhorende slaapkamers, badkamer en zithoek of TV-kamer/leeshoek).

Hierdoor bekommt men een gebouw dat zeer dominant overkomt in de omgeving en een veel grotere impact heeft dan een gebruikelijke gekoppelde of gegroepeerde bebouwing met een kroonlijsthoogte van 6m en de afwerking met een zadeldak op een dakbasis van 9m.

Ook het aantal woongelegenheden staat in schril contrast met de omliggende bebouwing, welke naast enkele bedrijfsgebouwen (post, wasserij) hoofdzakelijk bestaat uit eengezinswoningen. Ook op dit vlak past het project zich niet in de omgeving.

Een meergezinswoning met een veel bescheidener dakuitbouw (wat uiteraard zal leiden tot een kleiner aantal woongelegenheden) is hier wel aanvaardbaar.

Ruimtegebruik en bouwdichtheid

Gelet op de omvang van het eigendom en de ligging in een woongebied is de bebouwde oppervlakte aanvaardbaar, mede doordat geopteerd wordt om de parkeergelegenheden ondergronds te voorzien.

Zoals reeds hierboven aangetoond, komt het gebouw door de massieve dakopbouw zeer dominant over in het straatbeeld en de omgeving die duidelijk bestaat uit meer bescheiden bebouwingen.

Hinderaspecten en comfort

Het project bevindt zich in de dorpskern van Herselt. Gelet op de zonering kunnen hier in principe meergezinswoningen worden toegelaten. De aanvraag voldoet aan de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake "zichten en lichten", zodat er geen inbreuken zijn op gebied van privacy ten opzichte van de aanpalers.

Algemene conclusie:

De aanvraag is niet in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen: Principiële weigering omwille van bindend ongunstig advies Agentschap Wegen en Verkeer, district Geel, conform artikel 7.5.9. VCRO.

Wettigheid van voormeld advies werd naar aanleiding van beroep gemotiveerd in schrijven van Wegen en Verkeer Antwerpen van 22 november 2013.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening niet worden aanvaard:

Negatieve evaluatie inzake mobiliteit (in gevolge voormeld bindend ongunstig advies)

Gebouw met 4 bouwlagen en massieve dakconstructie (dakbasis 12m) is te dominant in het straatbeeld en de omgeving, gekenmerkt door een eerder bescheiden bebouwing.

(...)

De deputatie sluit zich aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 5 december 2013 en maakt de inhoud ervan tot haar eigen motivering en gelet op de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in:

“ ...

Tweede middel genomen uit de schending van artikel 4.3.1 §1, 1°, b) VCRO juncto artikel 1.1.4 VCRO, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag;

Doordat het bestreden besluit de stedenbouwkundige vergunning heeft geweigerd overwegende dat de aanvraag vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening niet aanvaard zou kunnen worden:

“7. De aanvraag dient getoetst op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het aangevraagde werd met inachtneming van al deze aspecten onderzocht.(...)”

Terwijl, de vergunningverlenende overheid de vergunning slechts weigert als de aanvraag in strijd is met de goede ruimtelijke ordening, waarbij in de eerste plaats rekening wordt gehouden met de bestaande bebouwing in de onmiddellijke omgeving (artikel 4.3.1 §1, 1°, b) VCRO);

Dat de beslissing van de vergunningverlenende overheid afdoende gemotiveerd moet zijn op het vlak van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, en dat de opgegeven motivering de beslissing moet kunnen dragen;

Dat de vergunningverlenende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, hetgeen niet wegneemt dat als zij beslist om de vergunning te weigeren, deze weigering moet kunnen steunen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven;

Dat Uw Raad kan nagaan of de vergunningverlenende overheid zich heeft gesteund op feitelijk correcte gegevens en op grond van die gegevens in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen;

Dat de overheid bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening dient rekening te houden met een aantal aandachtspunten, waaronder de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, hinderaspecten, met inachtnaam van de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO (duurzame ruimtelijke ontwikkeling) (artikel 4.3.1 §2, 1° VCRO);

Dat bij de beoordeling van de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening de overheid dient rekening te houden met de in de omgeving bestaande toestand (artikel 4.3.1 §2, 2° VCRO);

Dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State er bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats dient rekening gehouden te worden met de bestaande bebouwing in de onmiddellijke omgeving; dat de overheid bij uitbreiding ook rekening mag houden met de ordening in de ruimere omgeving, maar dat deze daarbij uiteraard minder doorslaggevend is; dat volgens de Raad van State dit er evenwel niet toe mag leiden dat de ordening in de onmiddellijke omgeving, die de aanleg van de plaats het meest bepaalt, buiten beschouwing wordt gelaten ten voordele van de bebouwing in de ruimere omgeving (Zie bv. R.v.St., nr. 119.892, 26 mei 2003, D' Nauwe); dat deze rechtspraak bevestigd werd door Uw Raad (RvVb nr. A/2011/0049, 20 april 2011; RvVb nr. A/2012/0093, 14 maart 2012; RvVb nr. A/2012/0308, 31 juli 2012.);

Dat de deputatie de aanvraag dus diende te toetsen aan de goede ruimtelijke ordening, te beginnen met de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, en dit uit de motivering van het bestreden besluit diende te blijken;

Dat zo verwezen kan worden naar het arrest nr. A/2011/0049 van 20 april 2011 van Uw Raad:

(...)

Dat in de bestreden beslissing (Stuk 1) bepaald wordt dat de aanvraag de watertoets doorstaat; dat de oprichting van een meergezinswoning aansluitend aan de dorpskern langs een gewestweg volgens de bestreden beslissing aanvaardbaar is; dat er zich inzake functionele inpasbaarheid dus geen problemen voordoen; dat er evenmin sprake zal zijn van een onredelijke verhoging van de verkeersdruk; dat er zich ook inzake hinderaspecten en comfort geen enkel probleem voordoet; dat gelet op de zonering er in principe meergezinswoningen worden toegelaten; dat de aanvraag voldoet aan bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake lichten en zichten; dat volgens de bestreden beslissing de aanvraag op bijna alle vlakken in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening;

Dat enkel inzake de schaal beweerd wordt er 4 volwaardige bouwlagen gecreëerd zouden worden waardoor het gebouw zagezegd zeer dominant zou overkomen in de omgeving; dat zulks manifest onjuist is; dat dit ook blijkt uit de door verzoekster bijgevoegde fotoreportage die een accuraat beeld geeft van het perceel en de onmiddellijke omgeving (Stuk 18);

Dat de geplande meergezinswoning geenszins onaanvaardbaar zou zijn in vergelijking met de omgeving; dat deze slechts een geplande kroonlijsthoogte van 5,95 heeft en de maximale hoogte van de lessenaarsdaken slechts 10,95m bedraagt; dat tussen de hoogste punten van de lessenaarsdaken de meergezinswoning wordt afgedekt met een platdak; dat de dakbasis 12m bedraagt; dat dit geenszins als een "massieve dakopbouw" of als "zeer dominant" kan worden beschouwd; dat zulks geenszins in tegenspraak zou zijn met de omliggende bebouwing; dat dergelijke beoordeling dan ook kennelijk onredelijk is;

Dat vreemd genoeg inzake de schaal geoordeeld wordt dat ook het aantal woongelegenheden in schril contrast zou staan met de omliggende bebouwing, welke naast enkele bedrijfsgebouwen (post, wasserij) hoofdzakelijk zou bestaan uit eengezinswoningen en dat het project aldus op dit vlak niet in de omgeving zou passen; dat, zoals hierboven aangehaald, inzake de functionele inpasbaarheid nochtans werd geoordeeld dat een de oprichting van een meergezinswoning op die plaats, i.e. aansluitend aan de dorpskern langs een gewestweg, aanvaardbaar is; dat door deze aansluiting op deze gewestweg onder de titel mobiliteitsimpact werd geoordeeld dat het

bijcreëren van 11 woongelegenheden geen onredelijke verhoging van de verkeersdruk zal veroorzaken; dat ook inzake de hinderaspecten en comfort geoordeeld werd dat, gelet op de zonering, meergezinswoningen toegelaten worden;

Dat de motivering aldus manifest intern tegenstrijdig is; dat een kennelijke tegenspraak in de motieven gelijk staat met een gemis van motivering (RvVb A/2012/151, 18 april 2012; I. OPDEBEEK, A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in I. OPDEBEEK, A. COOLSAET (Eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 152-153);

Dat dit geenszins een concrete toetsing inhoudt van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening; dat de goede ruimtelijke ordening in artikel 4.3.1 § 2, 1° VCRO gedefinieerd wordt als aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4, zijnde een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden en waarbij de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar worden afgewogen en waarbij er rekening gehouden wordt met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen;

Dat de deputatie bijgevolg geen zorgvuldige en concrete beoordeling heeft gedaan van de zaak, inzonderheid met betrekking tot het onderzoek naar de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, minstens dat deze intern tegenstrijdig is;

Dat alleszins blijkt dat de Deputatie de vergunning in essentie weigert omwille van het ongunstig advies van de wegbeheerder; dat immers op pagina 9 van de bestreden beslissing (Stuk 1) wordt gesteld dat hierover eerst klaarheid moet worden geschapen, en dat het eigendom aldus niet voor bebouwing in aanmerking komt (sic); dat de onwettigheid van het advies van de wegbeheerder, aangevoerd in het eerste middel, dus klaarblijkelijk ertoe zal leiden dat verwerende partij alsnog bereid zal gevonden worden om de vergunning te verlenen, al dan niet onder voorwaarden; dat de gegrondheid van het eerste middel dus dient te leiden tot de vernietiging;

Zodat, de in het middel aangehaalde beginselen en bepalingen geschonden zijn.

...

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

" ...

1.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat Uw Raad zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats kan stellen van die van de verwerende partij. In de uitoefening van het aan Uw Raad opgedragen wettigheidstoezicht is Uw Raad enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verder moet benadrukt worden dat de beoordeling of de aanvraag al dan niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de deputatie. De marginale toetsingsbevoegdheid van Uw Raad reikt niet verder dan het nagaan of deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO volgt onder meer dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, bij de beoordeling van een goede ruimtelijke ordening, rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand.

De „in de omgeving bestaande toestand” is de voor het dossier „relevante” in de omgeving bestaande toestand, rekening houdend met de specifieke gegevens van het dossier en met de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO vermelde aandachtspunten en criteria, die, voor zover noodzakelijk of relevant voor de aanvraag, onderzocht moeten worden.

Omwille van de aard van de aanvraag zal het vergunningverlenend bestuursorgaan in de eerste plaats rekening houden met de inpasbaarheid van de aanvraag in de omgeving van het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft.

Dit heeft dan vooral betrekking op de functionele inpasbaarheid, de schaal, het ruimtegebruik, de visueel-vormelijke aspecten en de hinderaspecten.

De bestreden beslissing bevat volgende uitvoerige beoordeling van de goede ruimtelijke ordening :

(...)

Uit deze beoordeling blijkt dat verwerende partij de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening afdoende heeft beoordeeld en gemotiveerd heeft. Deze motivering toont aan dat er gegronde en objectieve redenen aan het weigeringsbesluit ten grondslag lagen.

2.

De beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is in het bestreden besluit geenszins kennelijk onzorgvuldig of onredelijk gebeurd, in tegendeel. Uit het bestreden besluit blijkt zeer duidelijk welke beoordelingsgronden aan de basis lagen van het besluit van verwerende partij dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Klaarblijkelijk is verzoekende partij het niet eens met de beoordeling die in casu door verwerende partij werd gemaakt. Evenwel toont het loutere feit dat verzoekende partij een andere persoonlijke invulling geeft dan verwerende partij aan wat toelaatbaar is binnen de betrokken omgeving niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Zoals hoger reeds werd aangehaald mag Uw Raad zich niet positioneren in de opportuiniteitstoetsing zoals door verzoekende partij wordt nagestreefd. Uw Raad kan enkel nagaan of verwerende partij de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen. De beleidsvrijheid die bij deze opportuiniteitsbeoordeling wordt gehanteerd, dient door de rechter gerespecteerd te worden, tenzij deze vaststelt dat de grenzen van het redelijke worden overschreden.

De wenselijkheid van de gevraagde vergunning in hoofde van verzoekende partij toont alleszins niet de onwettigheid van de door de verwerende partij afgeleverde weigeringsbeslissing aan. De beoordeling van verwerende partij is gestoeld op concrete gegevens en een concrete toetsing aan de onmiddellijke omgeving, zonder dat voorgehouden kan worden dat deze toetsing kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekende partij lijkt met haar beroep enkel aan te sturen op een uitspraak van de Raad over de opportuniteit van de bestreden beslissing. Uw Raad is hiervoor echter niet bevoegd.

Het middel is ongegrond.

...

De tussenkommende partij ontwikkelt omtrent dit tweede middel geen argumenten.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

De verwerende partij beperkt zich in haar antwoordnota tot het louter overnemen van het bestreden besluit en de boutade dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de verwerende partij. Tevens meent verwerende partij het middel te kunnen herleiden tot een kritiek op de opportuniteit van de beoordeling. Volgens de verwerende partij zou de verzoekende partij zich beperken tot het niet eens zijn met deze beoordeling en kan de Raad zich niet inlaten met deze opportuniteitstoetsing.

Dergelijk antwoord doet geen recht aan het ingeroepen middel. In het middel wordt in tegendeel wettigheidskritiek geformuleerd die gesteund is op de interne strijdigheid van het weigeringsmotief m.b.t. de goede ruimtelijke ordening.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat in het tweede middel werd bekritiseerd dat het enige weigeringsmotief in werkelijkheid het ongunstige advies van de wegbeheerder is. Dit zogenaamd bindend advies werd aangevochten in het eerste middel.

In het tweede middel werd vervolgens ontwikkeld dat de verwerende partij heeft gezocht naar drogredenen om de vergunning zogenaamd eveneens te kunnen weigeren onder verwijzing naar de goede ruimtelijke ordening, duidelijk omdat de verwerende partij ook zelf heeft begrepen dat het advies van de wegbeheerder in het licht van de tussenkomst van de Raad van State en het Auditoraat problematisch was.

Dit volgt duidelijk uit de wijze waarop de bestreden beslissing is geformuleerd, nl. door te verwijzen naar het ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer en aldus te concluderen dat de eigendom niet voor verbouwing in aanmerking komt “zolang in die materie geen klaarheid is geschapen”. Bedoeld wordt dus klaarheid na tussenkomst van de Raad van State en het Auditoraat (zie eerste middel).

Nochtans bevat de beoordeling van de bestreden beslissing benevens een omschrijving van de omgeving, die als verscheiden wordt gekwalificeerd, zowel naar functie als bebouwingswijze, uitsluitend positieve evaluaties, met name betreffende de functionele inpasbaarheid, die gelet op de ligging aansluitend op de dorpskern langs een gewestweg, de oprichting van een meergezinswoning aanvaardbaar acht, vervolgens m.b.t. de mobiliteit geen onredelijke verhoging van de verkeersdruk in aanmerking neemt, m.b.t. het ruimtegebruik en de bouwdichtheid de bebouwde oppervlakte aanvaardbaar acht met de optie van ondergrondse parkeergelegenheden en m.b.t. de hinderaspecten en comfort herbevestigd dat

meergezinswoningen toegelaten zijn gelet op de zonering en de locatie in de dorpskern van Herselt.

Enkel wat betreft de schaal wordt er overwogen dat het aantal woongelegenheden in schril "contrast" zou staan met de omliggende bebouwing (verwezen wordt naar 4 woongelegenheden op gelijkvloers en eerste verdieping, 1 woongelegheden op de tweede verdieping en 2 woongelegenheden op de derde verdieping). Tevens wordt overwogen dat het gebouw dominant zou zijn in de omgeving t.o.v. de gebruikelijke gekoppelde of gegroepeerde bebouwingen en in contrast zou staan met de omliggende bebouwing welke naast bedrijfsgebouwen eengezinswoningen zou bevatten, zodat het project niet zou passen in de omgeving.

Dergelijke motivering is intern tegenstrijdig zoals ontwikkeld in het middel, aangezien niet kan begrepen worden waarom aan de ene kant de aanwezigheid van meergezinswoningen (= appartementsgebouw) aanvaardbaar wordt geacht omwille van functionele inpasbaarheid op de betrokken locatie in een verscheiden genoemde omgeving, zowel naar functie als bebouwingwijze en aan de andere kant de aanvraag tot vergunning van een bescheiden appartementsgebouw met bescheiden afmetingen zoals gepreciseerd in het middel op blz. 23, zogenaamd strijdig wordt geacht qua schaal ten opzichte van de omgeving.

Verzoekende partij heeft in haar inleidend verzoekschrift verwezen naar een fotoreportage betreffende het bouwperceel en de onmiddellijke omgeving, waaruit blijkt dat het bouwprogramma geenszins in tegenspraak is met de omliggende bebouwingen.

Van de vergunningverlenende overheid mag worden verwacht dat de motivering van haar besluitvorming coherent en niet intern tegenstrijdig is. Wanneer de vergunningverlenende overheid van oordeel is dat de aanvraag tot vergunning van een meergezinswoning op de locatie en gegeven de onmiddellijke omgeving aanvaardbaar is na bevestiging dat de bebouwing in omgeving verscheiden is, zowel naar functie als bebouwingwijze, dan kan de vergunningverlenende overheid er zich niet van afmaken door op niet concrete wijze te beweren dat de aanvraag desalniettemin in contrast zou staan met de omliggende bebouwing.

Het bestreden besluit geeft immers geen enkele precieze aanduiding van afmetingen van de woongelegenheden en de bedrijfsgebouwen die zich bevinden in deze onmiddellijke omgeving, zodat de enkele verwijzing naar de afmetingen van de aanvraag geen afdoende motief vormen om te beweren dat de aanvraag daarom dominant zou zijn ten opzichte en in contrast zou staan met de omgeving.

Op deze wijze gaat de vergunningverlenende overheid de grenzen te buiten van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid inzake goede ruimtelijke ordening, nu zij op deze manier zou worden ontslagen van haar verplichting tot zorgvuldig onderzoek, gesteund op concrete en verifieerbare gegevens omtrent de onmiddellijke omgeving.

De Raad moet de mogelijkheid krijgen om na te gaan of de verwerende partij het onderzoek op correcte wijze heeft gedaan, dit wil zeggen de aanvraag concreet heeft getoetst a.d.h.v. alle relevante elementen van de goede ruimtelijke ordening. Door op algemene, vage, niet concrete en niet cijfermatig qua afmetingen gesteunde wijze te plegen dat er een stijlbreuk zou zijn qua schaal t.o.v. de onredelijke omgeving, wordt het de Raad onmogelijk gemaakt om na te gaan of de overheid zich heeft gekweten van haar taak tot zorgvuldig onderzoek.

Het gebrek aan concrete voor verificatie vatbare gegevens omtrent de afmetingen van de bebouwing in de onmiddellijke omgeving laat zich eenvoudig verklaren door het feit dat het

enige werkelijke weigeringsmotief het zogenaamd bindend ongunstig advies van de wegbeheerder is en dat het aspect van de schaal in het kader van de goede ruimtelijke ordening als drogreden werd aangevoerd om de vergunning ook te kunnen weigeren omwille van een andere reden dan het gebrekkig advies van de wegbeheerder.

Het twee middel is gegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij bekritiseert in haar tweede middel de bestreden beslissing, in de mate dat ze een schending van artikel 4.3.1 §1, 1°, b) VCRO juncto artikel 1.1.4 VCRO zou inhouden benevens een schending van een aantal algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en tenslotte de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

2.

Luidens artikel 4.3.1, §1, 1°, b) VCRO wordt een vergunning geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt verder verduidelijkt in art. 4.3.1, §2 VCRO luidens hetwelk deze wordt beoordeeld met inachtneming van een aantal beginselen, zoals onder meer de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4. VCRO. Luidens artikel 1.1.4. VCRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, wat meteen de aanwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag impliceert.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht moet een vergunningverlenende overheid de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermelden waarop zij haar beslissing steunt, zodat een belanghebbende met kennis van zaken de beslissing kan aanvechten. De in de bestreden beslissing te vermelden motieven moeten bovendien afdoende zijn.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtsonderhorige in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij die rechtsonderhorige moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte impliceert dat een vergunningverlenend bestuursorgaan haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en derhalve dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de verwerende partij onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

3.

De verwerende partij beschikt als vergunningverlenend bestuursorgaan bij haar beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en, met name, bij de toetsing van het aangevraagde aan de inpasbaarheid in de onmiddellijke en ruimere omgeving - beoordelingscriteria die de verzoekende partij hier uitdrukkelijk viseert - over een discretionaire bevoegdheid. De Raad kan zich hierbij dan ook niet in de plaats stellen van de verwerende partij. Slechts een zienswijze die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat, kan door de Raad gesanctioneerd worden. Een kennelijke onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad dient vast te stellen dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

4.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging maakt van het aangevraagde in het licht van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en daarbij omstandig rekening houdt met de in de (al dan niet onmiddellijke) omgeving bestaande toestand en tevens blijk geeft van inzicht in de concrete context waarin het aangevraagde zich situeert. Onder meer beschrijft ze omstandig het aangevraagde (meergezinswoning bestaande uit 11 woongelegenheden met een oppervlakte van 24,24 meter op 17 meter en een maximale hoogte van 10,95 meter) alsook de kenmerken van de omgeving, door vast te stellen dat in de directe omgeving, benevens een postgebouw (met gabariet gelijkvloerse bouwlaag met plat dak) en een wasserij (gabariet 2 bouwlagen onder plat dak), de overige bebouwing gevormd wordt door vrijstaande en gekoppelde woningen. Het links naastliggende perceel is bestemd voor een vrijstaande eengezinswoning (maximum gabariet 2 bouwlagen onder schuin dak) en voor het andere aanpalende perceel werd een voorwaardelijk stedenbouwkundig attest afgegeven voor een vrijstaande eensgezinswoning. Weliswaar stelt ze vast dat de oprichting van een meergezinswoning met een dergelijke bebouwde oppervlakte op deze plaats aanvaardbaar is, en dat geen onredelijke verkeersdruk valt te verwachten, maar tevens oordeelt ze dat de schaalgrootte van het aangevraagde, en in het bijzonder de massieve dakuitvoering, in schril contrast staat met de omliggende bebouwing, en het project als dusdanig niet past in de omgeving. De Raad merkt ter zijde op dat deze vaststelling reeds eerder werd gemaakt, zowel in het ongunstige advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 6 augustus 2013 als in het ongunstige advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 5 december 2013.

De Raad stelt vast dat de verschillende overwegingen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat het aangevraagde in zekere aspecten (met name de aanwezigheid van meergezinswoningen in de beschreven omgeving en de te verwachten afwezigheid van bijkomende verkeersdruk) aanvaardbaar is, maar in andere aspecten niet (met name de schaalgrootte en het dominante karakter), niet wijzen op een interne tegenstrijdigheid in de motivering, zoals de verzoekende partij voorhoudt, maar in tegendeel de grondigheid en de zorgvuldigheid van het onderzoek en de beoordeling onderlijnt.

De Raad stelt hieromtrent tevens vast dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven veruitwendigt waarop ze is gestoeld, zoals voorgeschreven door de Formele Motiveringswet, en verder ook het beginsel van de materiële motiveringsplicht, luidens welk elke administratieve rechtshandeling moet gestoeld zijn op rechtens aanvaardbare en deugdelijke motieven, in deze niet is geschonden.

De Raad oordeelt derhalve dat de kritiek van de verzoekende partij zich in essentie beperkt tot opportuïteïtskritiek, en dat zij er niet in slaagt om de kennelijke onredelijkheid van de beoordeling van de verwerende partij aan te tonen, en evenmin het gebrek aan motivering dan wel de onzorgvuldigheid hiervan.

In zoverre een schending van de artikelen 4.3.1, § 1, 1°, b) en 1.1.4 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van Formele Motiveringswet, van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd is het middel ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel voorhoudt, merkt de Raad op dat een middel minstens bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel volgens de verzoekende partij wordt geschonden. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze het bestreden besluit een schending uitmaakt van het aangehaalde beginsel van behoorlijk bestuur. In zoverre een schending van dit beginsel wordt aangevoerd is het middel niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In haar eerste middel roept de verzoekende partij de schendingen in van de artikelen 4.3.3, 4.3.4, 4.7.22, 4.7.23, §1 en 7.5.9 VCRO, artikel 7, §4 van het Decreet van 20 maart 2009 betreffende het mobiliteitsbeleid, zoals van toepassing op de bestreden beslissing, na wijziging bij Decreet van 10 februari 2012 betreffende het mobiliteitsbeleid en de mobiliteitsconvenants, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, en werpt zij de ontstentenis in van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag en met toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

In essentie betoogt ze dat de stedenbouwkundige vergunning ten onrechte geweigerd werd omwille van een zogenaamd bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer, nu de vergunningverlenende overheid op grond van artikel 7.5.9 VCRO na een negatief advies van de wegbeheerder de vergunning slechts mag weigeren op basis van voornoemd advies, indien dit advies zelf wettig, juist en pertinent is.

De verzoekende partij betwist de wettigheid van het advies – en aldus het bindende karakter ervan - verwijzend naar het advies van de Eerste Auditeur bij de Raad van State omtrent de onderliggende onteigeningsmachtiging die volgens de verzoekende partij onwettig is en als dusdanig het advies van AWV corrumpeert.

Zowel de verwerende partij als de tussenkomende partijen ontwikkelen respectievelijk een repliek in hun antwoordnota en schriftelijke uiteenzetting op de uiteenzetting van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voegt niets wezenlijks toe aan de uiteenzetting in haar wederantwoordnota.

Beoordeling door de Raad

Het tweede weigeringsmotief in de bestreden beslissing heeft betrekking op een aspect van de goede ruimtelijke ordening en volstaat om de beslissing te dragen. Uit de beoordeling van het tweede middel hierboven blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze dit aspect van de goede ruimtelijke ordening heeft beoordeeld. Kritiek op andere motieven van de bestreden beslissing, zoals door de verzoekende partij betwist onder het eerste middel, zijn dan ook gericht tegen overtollige motieven, zodat die kritiek - zelfs al zou zij terecht zijn - niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het eerste middel is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de leidend ambtenaar van het Agentschap Wegen en Verkeer is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 15 december 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Ludo DE JAGER voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Ben VERSCHUEREN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Ben VERSCHUEREN

Ludo DE JAGER